

Книгата на Даниил — сто седемдесет и девета част

Среднощният вик и пророческата роля на Рим: Разкриване на последните дни в книгата на Даниил

Jeff Pippenger
2024-04-09

Сега се намираме на свята почва по отношение на книгата на Даниил, защото сме достигнали до стиховете, които представят Среднощния вик за сто четиридесет и четирите хиляди. Тези стихове също така посочват запечатването на знамето, които са издигнати. Това са стиховете — онази част от книгата на Даниил, която се отнася до последните дни и е разпечатана — и те представляват израза на Даниил за Откровението на Исус Христос, което се разпечатва, когато „времето е близо“, тъкмо преди благодатното време да приключи в стих шестнадесети.

Именно Рим утвърждава видението, както е представено в четиринадесети стих на единадесета глава, и затова е важно внимателно да разгледаме Рим, докато преминаваме през стихове единадесети до петнадесети; защото „без видение народът загива“, и ако не повярвате на Исая, глава седма, стихове осми и девети, „наистина няма да се утвърдите“.

Юрая Смит се позовава поне четири пъти в своята книга „Даниил и Откровението“ на едно пророческо правило. Това правило установява, че дадена пророческа сила не се посочва в пророчеството, докато не стане „свързана“ с Божия народ. Първия път, когато той го разглежда, е във връзка с въвеждането на Вавилон в пророческото свидетелство.

„Ясно установено правило на тълкуване е, че можем да очакваме народите да бъдат споменавани в пророчеството, когато се свържат с Божия народ дотолкова, че споменаването им стане необходимо, за да бъдат записите на свещената история пълни.“
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Поне още три пъти Смит разглежда това правило и във всеки от трите случая посочва „съюза“ на юдеите; но в едно от тези позовавания той определя съюза като изпълнен през 162 пр. Хр., докато другите две позовавания са в съгласие със съвременните историци, които определят изпълнението на „съюза“ между юдеите и Рим като 161 пр. Хр.

„Не е необходимо да се напомня на читателя, че земните правителства не се въвеждат в пророчеството, докато по някакъв начин не се свържат с Божия народ. Рим се свърза с юдеите, които по онова време бяха Божият народ, чрез прочутия юдейски съюз през 161 г. пр. Хр. 1 Макавеи 8; „Юдейски древности“ на Йосиф Флавий, книга 12, глава 10, раздел 6; Prideaux, Vol. II, page 166. Но седем години преди това, тоест през 168 г. пр. Хр., Рим беше завладял Македония и беше направил тази страна част от своята империя. Следователно Рим се въвежда в пророчеството тъкмо когато от победения македонски рог на козела той излиза към нови завоевания в други посоки. Затова той се яви на

пророка, или може правилно да бъде представен в това пророчество, като излизаш от един от роговете на козела.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Но Смит също заявява, че това е било през 162 г. пр. Хр.

„Същата сила трябваше също да застане в Светата земя и да я погълне. Рим влезе във връзка с Божия народ, юдеите, чрез съюз, през 162 г. пр. Хр., от която дата заема видно място в пророческия календар. Той обаче не придоби власт над Юдея чрез действително завоевание до 63 г. пр. Хр.; а това стана по следния начин.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

И когато за трети път се позовава на това събитие, той отново казва 161 г. пр.Хр.

„След като ни превежда през светските събития на империята до края на седемдесетте седмици, пророкът, в стих 23, ни връща назад до времето, когато римляните станали пряко свързани с Божия народ чрез юдейския съюз, 161 г. пр. Хр.; от тази точка нататък след това биваме проследени по една пряка линия на събитията до окончателния триумф на църквата и установяването на вечното Божие царство. Юдеите, бидейки тежко потискани от сирийските царе, изпратили посолство в Рим, за да поискат помощта на римляните и да се присъединят към тях „в съюз на приятелство и съглашение“. 1 Макавеи 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. Римляните се вслушали в молбата на юдеите и им издали постановление, съставено в следните думи:—“

„„Постановлението на сената относно съюз за взаимопомощ и приятелство с народа на юдеите. Не ще бъде позволено на никого, който е подвластен на римляните, да воюва против народа на юдеите, нито да подпомага онези, които вършат това, било чрез изпращане на жито, или кораби, или пари; и ако бъде извършено каквото и да било нападение срещу юдеите, римляните ще им окажат помощ, доколкото са в състояние; и също така, ако бъде извършено каквото и да било нападение срещу римляните, юдеите ще им окажат помощ. И ако юдеите пожелаят да прибавят нещо към този съюз за взаимопомощ или да отнемат нещо от него, това ще бъде сторено с общото съгласие на римляните. И каквото и прибавяне да бъде така направено, то ще има сила.“ „Това постановление“, казва Йосиф Флавий, „бе написано от Евподем, сина на Йоан, и от Ясон, сина на Елеазар, когато Юда беше първосвещеник на народа, а Симон, неговият брат, беше военачалник на войската. И това беше първият съюз, който римляните сключиха с юдеите, и той бе уреден по този начин.““ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

Не е моя грижа да обяснявам защо Смит е посочил 162 г. пр. Хр., освен предположението ми, че това е била печатна грешка. Моята цел е да посоча, като се позовавам на ударението, което той поставя върху онова, което определя като „явно правило за тълкуване, според което можем да очакваме народите да бъдат отбелязвани в пророчеството, когато станат дотолкова свързани с Божия народ, че споменаването им стане необходимо, за да бъдат записите на свещената история пълни“. Когато Смит подчертава това правило, той посочва, че Рим е станал свързан с Божия народ при „съюза“ от двадесет и трети стих през 161 г. пр.

Хр., но Смит установява, че Рим е въведен за пръв път в пророческия разказ през 200 г. пр. Хр., тридесет и девет години преди 161 г. пр. Хр.

„Сега се въвежда една нова сила — „разбойниците на твоя народ“; буквално, казва епископ Нютон, „разрушителите на твоя народ“. Далеч, по бреговете на Тибър, едно царство бе подхранвало себе си с честолюбиви замисли и мрачни кроежи. Отначало малко и слабо, то нарасна с чудна бързина в сила и мощ, като предпазливо простираше тук и там влиянието си, за да изпита своето могъщество и да провери крепостта на своята войнствена десница, докато, осъзнало силата си, дръзко не издигна глава сред народите на земята и с непобедима ръка не сграбчи кормилото на техните дела. Отсега нататък името Рим стои върху страницата на историята, предназначено през дълги векове да направлява делата на света и да упражнява могъщо влияние сред народите дори до края на времето.

„Рим проговори; и Сирия и Македония скоро усетиха как върху образа на тяхната мечта настъпва промяна. Римляните се намесиха в полза на младия цар на Египет, решени той да бъде защитен от гибелта, замислена от Антиох и Филип. Това беше 200 г. пр. Хр. и бе една от първите важни намеси на римляните в делата на Сирия и Египет.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Рим е въведен за пръв път в пророческия разказ през 200 г. пр. Хр., и това въвеждане в четиринадесети стих е най-значимото споменаване на Рим в цялата книга на Данаил, защото именно този стих определя Рим като символа, който установява видението. Защо Смит би могъл да подчертава такова правило на пророчеството, а после да посочи 161 г. пр. Хр., като същевременно също така определя 200 г. пр. Хр. като момента, в който силата на Рим е била „въведена“, не е въпрос, който желая да разрешавам. Ако имам въпрос, който трябва да бъде разрешен, той би бил дали правилото, както е определено от Смит, е валидно или не. Ако е валидно, тогава бих твърдял, че четиринадесети стих трябва да има връзка с юдеите, която е настъпила преди съюза от 161 г. пр. Хр.

Разбирам, че историята на стихове тринадесети до петнадесети посочва една история в последните дни, когато папският Рим се намесва в пророческата история, и тя прави това във връзка със Съединените щати, които са Божият народ в тази история. Понеже Исус винаги представя края чрез началото, годината 200 пр. Хр., когато езическият Рим навлезе в историята, трябва да има връзка с Божия народ в тази история. Следователно аз съм съгласен с правилото на Смит, дори и ако той не е намерил пряка връзка между Рим и юдеите в 200 г. пр. Хр.

Стихове единадесети и дванадесети посочват победата и последиците от битката при Рафия, която се състоя през 217 г. пр. Хр. между Селевкидската империя, водена от Антиох III Магнус, или „Велики“, и Птолемеевото царство на Египет, водено от цар Птолемей IV Филопатор. Тази битка се състоя по време на борбата за контрол над Келесирия (южна Сирия) и южна Палестина — територии, оспорвани между Птолемеевото и Селевкидското царство. Победата на Птолемей IV Филопатор при Рафия му позволи за известно време да запази контрола над Келесирия и южна Палестина.

Битката при Паниум, състояла се седемнадесет години по-късно, през 200 г. пр. Хр., известна също като Битката при планината Паниум или Битката при Панеас, се води между Селевкидската империя, водена от цар Антиох III, и Птолемеевото царство на Египет, водено от цар Птолемей V.

Тридесет и една години по-късно, през 167 г. пр. Хр., Макавейското въстание — юдейско въстание срещу опитите на Селевкидската империя да потисне юдейските религиозни практики и да наложи елинистическата култура — започва в град Модеин, малък град, разположен в областта Юдея, на територията на днешен Израил.

Събитието, за което става дума, бе свързано с печално известния гръцки селевкидски владетел Антиох IV Епифан, който бе наложил строги елинистически практики на юдейското население, включително забраната на юдейските религиозни обреди и оскверняването на Храма в Йерусалим. В стремежа си да наложи своите укази, Антиох изпрати представители в различни градове и села, за да принудят юдейските жители да се съобразят с неговите заповеди.

В Модин един от селевкидските служители пристигна, за да наложи царския указ, като заповяда на юдейските жители да участват в езически обреди и да принасят жертви на гръцките богове. Възрастен юдейски свещеник на име Мататия отказа да се подчини на заповедта и уби както един юдеин, който пристъпи напред, за да принесе жертвата, така и селевкидския служител. Този акт на неподчинение от страна на Мататия и неговото семейство отбеляза началото на Макавейското въстание срещу селевкидското владичество.

Мататия и петимата му синове, включително Юда Макавей, избягаха в хълмовете и започнаха партизанска война срещу селевкидските сили. Въстанието постепенно нарасна по сила и подкрепа, което доведе до поредица от военни победи над селевкидите.

Събитията в Модин през 167 г. пр. Хр. бяха повратен момент в еврейската история, отбелязвайки началото на Макавейското въстание и борбата за религиозна свобода и независимост срещу чуждото владичество. Повторното освещаване на втория храм в Йерусалим, което бележи историческото събитие, чествано по време на Ханука, настъпи през 164 г. пр. Хр., три години преди „съюза“ от двадесет и трети стих.

След като си възвърнаха Йерусалим и Храма, Макавеите очистиха Храма от езическите осквернения и го възстановиха за надлежната му религиозна употреба. Според преданието те намерили само един съд с осветено масло, достатъчен да поддържа светлината на менората само за един ден. Всъщност не съществува никакво съвременно историческо свидетелство за това събитие и едва през VI век тази юдейска басня се появява в литературата. Сестра Уайт сравнява отстъпилата юдейска църква с Католическата църква, като особено подчертава, че и двете църкви основават религията върху човешки обичаи и предания. Както при многобройните различни измислени чудеса в историята на папската църква, така и баснята за това, че маслото за един ден е стигнало за осем дни, няма историческо свидетелство.

Десетият стих на единадесета глава от Данаил посочва първата битка от трите битки на четиридесетия стих, които по-рано определих като три битки на една студена война, а също и като три войни чрез посредници. Една сестра постави под въпрос това, че определям Украинската война, която е втората от тези три войни, като студена война, тъй като, както тя правилно отбеляза, има изобилна смърт и разрушение. Онова, което в предишни статии определях като трите битки на „студената война“, бе определено с тези термини, за да се направи разграничение между тези три битки и трите Световни войни, които настъпват в течение на историята на земния звяр от Откровение тринадесета глава. Тези три войни са войни чрез посредници и също така са били определяни по този начин.

Оттук нататък в тези статии възнамерявам да обозначавам тези три битки като „трите битки на четиридесети стих“ или като прокси войни, за да се отстрани несъответствието при определянето на една гореща война като студена война. Според моето определение трите битки на четиридесети стих не включват битката от 1798 г., която е част от четиридесети стих, а само трите битки от времето на края през 1989 г. до неделния закон на четиридесет и първи стих. Трите битки по-правилно се определят като прокси войни, които се осъществяват в контекста на войната между северния цар и южния цар, което в историята на четиридесети стих представлява войната между католицизма (северния цар) и комунизма (южния цар).

Първата от тези три битки обозначава победата на католицизма над комунизма през 1989 г., когато папството се съюзи със своята прокси армия, представена от Съединените щати, за да помете Съветския съюз през 1989 г., макар че Русия, главата (или „крепостта“), остана да стои. Настоящата украинска война отново е битка между католицизма и комунизма, в която папството използва украинското правителство като свой прокси срещу Русия, заедно с подкрепата на предишната прокси сила на папството, Съединените щати, включително и останалата част от глобалисткия западен свят. Тази война е представена в единадесети и дванадесети стих и показва, че комунизмът (Русия) ще надделее над католицизма.

Третата от тези три войни чрез пълномощници е представена в петнадесети стих като битката при Паниум. Битката беше между Птолемеевото царство (южния цар) и Селевкидското царство (северния цар). В тази битка армията-пълномощник на католицизма отново са Съединените щати.

В първата битка през 1989 г. прокси армията на републиканския рог на Съединените щати беше използвана от папството, за да събори политическата структура на Съветския съюз, като същевременно остави непокътната неговата глава (Русия). Във втората битка, която е украинската война, прокси армията на нацистите е победена от Русия. В третата битка Съединените щати, прокси армията на папството, отново побеждават южния цар.

Трите битки носят печата на „Истината“, като първата и последната битка се водят от победоносната прокси армия на Съединените щати. В първата битка главата на южния цар беше оставена непокътната, а в третата битка прокси армията на Съединените щати става главата на южния цар. Втората прокси армия беше също и прокси армия на папството през

Втората световна война. И в двата случая прокси армията на нацизма е била и ще бъде победена. Папството напълно покорява всички свои врагове преди стих шестнадесети, когато се осъществява тройният съюз.

„Птолемей [Путин] не притежаваше благоразумието да използва добре победата си. Ако бе развил успеха си докрай, той вероятно би станал господар на цялото царство на Антиох; но, задоволявайки се само с няколко закани и няколко заплахи, той сключи мир, за да може да се отдаде на непрекъснатото и необуздано угаждане на своите скотски страсти. Така, след като бе победил враговете си, той бе победен от пороците си и, забравяйки великото име, което би могъл да утвърди, прекарваше времето си в пиршества и разврат.“

„Сърцето му се възгордя поради успеха му, но той бе далеч от това да бъде укрепен чрез него; защото безславната употреба, която направи от него, накара собствените му поданици да се разбунтуват против него.“ Урая Смит, „Daniel and the Revelation“, 254.

Второ свидетелство, че победата на Путин бележи неговия край, се намира при цар Озия от южното царство Юда, чието сърце също се възгордя поради военните му победи и който след това, както и Птолемей, се стремеше да извършва делото на свещениците в светилището, и бе поразен от проказа и незабавно отстранен от власт. Победата на Путин във войната в Украйна бележи началото на неговия край като цар на юга (царят на атеизма). Неговият край бе предобразен с началото на пророческия цар на юга от четиридесети стих (Франция), което посочи една революция, която свали ръководството, както се случи с Птолемей. Краят на Путин бе представен също и чрез края на Съветския съюз, когато водачът (Горбачов) разпусна Съветския съюз и незабавно прие длъжност в Организацията на обединените нации, глобалистичния символ на атеизма в последните дни, царя на юга. След победата на Путин в Украйна той също е предобразен от Наполеон при Ватерло и от последвалото изгнание; а също и от цар Озия, с неговата проказа и последвалото изгнание, както и от пиянския край на Птолемей и края на Съветския съюз през 1989 година.

Битката при Паний се състоя през 200 г. пр. Хр., и именно в същата тази година Рим открито се намесва в историята. Тяхното включване в пророческия разказ предхожда завладяването на Йерусалим, представено в стих шестнадесет и изпълнено през 63 г. пр. Хр., когато тя заяви, че е защитник на детето-цар в Египет. В третата битка от стих четиридесет, включваща северния и южния цар, папството отново ще се намеси в историята, преструвайки се, че е защитник на Русия. В същото това време Селевк, в прообраза, победи Птолемей в битката при Паний, като по този начин се установява, че Съединените щати, заместващата армия на папството в първата и последната битка от стих четиридесет, побеждават „Египет“ (южния цар).

През 200 г. пр. Хр. ние символично откриваме папството, когато тирската блудница започва да пее своите песни на блудство в предвкушане на тройния съюз при неделния закон от шестнадесети стих. В същото време Съединените щати надделяват над Обединените нации, като по този начин утвърждават своето положение като върховен цар на десетте царе. Всички динамики на тройния съюз, които се осъществяват при неделния закон, са уредени

преди шестнадесети стих.

Политическата структура на силата на змея, представена от Обединените нации, според шестнадесетия стих се съгласява да предаде своята политическа структура на звяра; но преди да направи това, папството покорява религията на змея. Езическото трябва отново да бъде отстранено. Протестантството бе отстранено в годините на Рейгън, в първата битка от четиридесетия стих, а във времето на последния президент републиканец религията на змея също ще бъде подчинена на религията на католицизма, както беше през 508 година. Процесът на премахване на всяка религиозна съпротива срещу поставянето на папството на престола започна в годините на Рейгън и завършва в годините на Тръмп. Съпротивата на отстъпническия протестантизъм срещу католицизма бе отстранена в първата битка от четиридесетия стих, а съпротивата на спиритизма ще бъде отстранена в последната битка от четиридесетия стих.

В същото това сложно взаимодействие на човешките събития отстъпническият протестантизъм трябва да се утвърди като религиозната и политическата власт над десетте царе от седемнадесета глава на Откровението. Така битката при Паниум посочва момента, когато Съединените щати надделяват над Организацията на обединените нации, непосредствено преди неделния закон от стих шестнадесети.

Утвърдено правило на пророчеството е, че змеят, звярът и лъжепророкът имат всеки свои особени пророчески характеристики. Една от тези пророчески характеристики е, че звярът (католицизмът) пророчески винаги се намира в град Рим. Лъжепророкът пророчески винаги се намира в Съединените щати. Но при змея характерната особеност относно това къде пророчески се намира е, че той винаги се премества. Змеят започна в небето, след това дойде в Едемската градина, а накрая змеят се намира в Египет.

Говори и кажи: Така казва Господ Йехова: Ето, Аз съм против теб, фараоне, царю Египетски, големият змей, който лежи сред своите реки, който е казал: Моя е реката ми, и аз я направих за себе си. Езекиил 29:3.

Пророческото местоположение на змея се премества. По времето на Йоан седалището на змея, което представлява неговия престол, беше определено като намиращо се в Пергам.

И до ангела на църквата в Пергам пиши: Това казва Оня, Който има острия меч с две остриета: Зная твоите дела и къде живееш — там, където е престолът на Сатана; и държиш здраво Моето име, и не си се отрекъл от Моята вяра дори в дните, когато Антипа, Моят верен мъченик, беше убит между вас, където живее Сатана. Откровение 2:12, 13.

Практиката на езическия Рим беше да довежда в града Рим всички езически божества, с които влизаше в съприкосновение, и да ги представя в храма Пантеон. Ето защо Даниил записва, че „мястото на светилището му беше повалено“. Мястото на светилището на езическия Рим беше градът Рим, който беше повален от Константин в 330 година, но светилището, което беше „в“ Рим, беше храмът Пантеон, Пан-Теон, означаващо „храмът на

всички богове“. Римляните преместиха местоположението на седалището на Сатана от Пергам в храма Пантеон. Сестра Уайт ни уведомява, че езическият Рим е змеят.

„Така, докато змеят, преди всичко, представлява Сатана, той е, във вторичен смисъл, символ на езическия Рим.“ Великата борба, 439.

Езическият Рим се раздели на десет народа и Франция стана южният цар, когато въведе атеизма на Египет по време на Френската революция. До 1917 г. змеят се беше преместил от Франция в Русия. Десети стих представя 1989 г., а единадесети и дванадесети стих представят битките при „пограничието“ (Рафа и Украйна), а битката при Паниум представя третата стъпка, която папството осъществява, когато утвърждава тройния съюз в шестнадесети стих. Това представя скритата история на четиридесети стих.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

А когато Исус дойде в пределите на Кесария Филипова [Паниум], попита учениците Си, казвайки: За кого Ме мислят хората, Мене, Човешкия Син? А те казаха: Едни казват, че си Йоан Кръстител; други — Илия; а други — Еремия, или един от пророците. Той им казва: А вие за кого Ме мислите? А Симон Петър отговори и рече: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Исус в отговор му каза: Блажен си ти, Симоне, сине Йонин; защото не плът и кръв ти откриха това, а Моят Отец, Който е на небесата. И аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Тогава Той заповяда на учениците Си да не казват никому, че Той е Исус Христос. Оттогава Исус започна да показва на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и да пострада много от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да възкръсне. Матей 16:13–21.